

Az utcán hallottuk.

– Nagyon tehetséges kislány a Marika. Gyönyörűen zongorázik. Ha szorgalmasan tanul, pár év múlva csodagyerek lehet belőle.

Ezt a mulatságosan képetelen megállapítást egész komolyan mondta egy nő a másiknak, s az a másik egész komolyan hallgatta végig.

•

A villamoson egy újabb rendelet megengedi a kalauzoknak, hogy amennyiben van elegendő hely és nincs dolguk, leülhetnek a kocsiban egy-egy percre. Pihentethetik fáradt, zaklatott tagjaikat.

Megfigyeltük, hogy milyen nehezen tudják elfogadni a kalauzok ezt az engedélyt. Le-leülnek ugyan egy-egy pillanatra, de csak féllábbal, az ülés szélére, majd hogy le nem pottyannak onnan egy-egy zökkenőnél. Olyanok, mint a gyermek, akit sokáig kordában tartottak, s később – ha már megengedik neki – akkor se tud teljesen önfeledt lenni.

1934. április 20., péntek, 4. old.

Arcélek

Amióta a nők fölszabadultak, önálló foglalkozást űznek, kamaszfürtöt viselneknek és maguk is kenyérkeresők, felelős emberek lettek, egycsapásra megszűnt a régi világban annyira jól ismert, állandó gúny célpontja, a papucsférj. Szinte észrevétlenül semmisült meg ez az alak, vidám élcek oly gyakran szereplő hőse, akin anyáink-apáink nem is olyan régen még annyit mulattak.

A napokban láttunk egyet.

Hatvan év felé járó vidékies úr szállt föl az Erzsébet-hídnál a villamosra természetes életpárjával. A Déli vasútig mentek. Ezen az aránylag rövid útvonalon a harcias feleség legalább hússzor adott férjének hangos, ellentmondást nem tűrő utasítást. Az asszony szabta meg, hogy hová üljön a férfi, hová

tegye a csomagját, rászólt, hogy váltson egy tízpengőst, üljön át egy másik helyre, húzza be lábát, igazítsa meg kalapját, rendesebben hajtogassa össze zsebkendőjét, ne gyűrje úgy össze a jegyeket, mert esetleg ellenőr jöhet és át kell adnia a jegyet, vigyázzon a csomagokra és így tovább, végig az egész úton. Szegény férj némán és buzgón, birkatürellemmel engedelmeskedett. Az utasok eleinte nem értették. Csodálkoztak, majd – járványszerűen – játszadoxni kezdett egy elfojtott mosoly a szájuk körül. Az út felén már mindenki nyíltan vigyorgott, vérmérséklete és neveltetése szerint. A Délivadásútnál azonban, amikor a természetes hölgy hangos vezényszóval leparancsolta urát a kocsiról, az utasokból hangosan kitört a kacagás. Nevetett a kalauz, a kocsivezető, a rendőr, a dáma és a munkás. Mindenki nevetségesnek és furcsának érezte azt, ami még húsz esztendővel ezelőtt mindennapos és megszokott volt.

Változik a világ.

•

Este, színház után jól öltözött, csinos nő megy az egyik színház táján, és két karjában hatalmas virágkosarat cipel. A kosár tetejében még egy jókora virágcsokor imbolygott.

Bemutató volt, s a szereplő a kapott virágot gyalogszerrel maga vitte haza a lakására.

Valamikor hintó és gépkocsi, pezsgő és ékszer dukált egy-egy bemutató után. A virágokat pedig a komorna szállította a lakásba. Ma, akár a tanítónők az évvizsga után, vagy az óvónénik, szépen, szerényen, gyalog bandukolnak haza a művésznők, s ha történetesen virágjutalmat is kaptak, egyedül cipelik.

•

A pesti utcán, a korai nagy hőségben megjelent az első fagyaltos kocsi.

A három és fél éves Bandika így meséli el otthon ezt az élményét az édesanyjának.

– Sétáltunk nagyanyával az utcán, találkoztunk egy bácsival, az tolt egy kocsit, a kocsin volt egy láda, a ládában volt két lyuk, a lyukban volt valami hideg és az olyan jó édes volt.

Ennél érthetőbb nyelven semmiféle ismerettár nem magyarázhatta volna meg ezt a kétségkívül igen kívánatos intézményt.

1934. április 21., szombat, 6. old.